

[Poul Møller.]

svar til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at han ikke i sin erindring havde viden om, at der var fortilfælde af sådanne dagsordensforslag om en forhenværende minister og oven i købet et forhenværende medlem af dette høje ting, altså en person, der hverken som minister eller som folketingsmedlem har lejlighed til at tage til genmæle under en folketingsdebat. Det er der altså ikke fortilfælde for efter den højtærede justitsministers erindring, og andre kan jo ransage deres parlamentariske erindring. Jeg tror slet ikke, det findes. Derfor skal flertallet vide, at det, det er i færd med at gøre, når det afviser forslaget om rigsret og ønsker selv at dømme en mand, der ikke kan stå på denne talerstol og forsvare sig, er — som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og det ærede medlem hr. Henry Christensen allerede har sagt — at man gør folketinget til en domstol. Noget helt andet er det, når folketinget tager stilling til et aktuelt regeringsadministrationsanliggende under en fungerende minister. Men hvis man tager stilling senere og den pågældende minister ikke er til stede og der derfor ikke kan finde en debat sted, så gør man folketinget til en domstol.

Det ville være interessant at få uddybet det dagsordensforslag, som her er forelagt os, og det bør ske, inden vi går til afstemning. Efter den første behandling af vort forslag om rigsretstiltale i december havde jeg oprigtigt talt troet, at de mange fine jurister, der ved den lejlighed gav udtryk for så meget juristeri, havde sørget for, at vi havde fået et klart og præcist dagsordensforslag, så vi i hvert fald vidste, hvad det indeholdt. Men hvad indeholder dette forslag? Efter debatten i dag står det ganske uklart, hvad det indeholder. Der siges i det, at man tager de af undersøgelsesudvalget afgivne beretninger og rigsadvokatens udtalelser til efterretning. Så vidt jeg ved, har rigsadvokaten fremsat to hinanden modsigende udtalelser. I den første udtalelse efter den første dommerudvalgsberetning siger rigsadvokaten, at det er næppe sandsynligt, at man kan komme videre med hensyn til bevisførelsen under en rigsretssag, og derfor mener han ikke, man bør rejse rigsretssag. I den anden udtalelse taler han ikke længere om bevis-

førelsen som hovedbegrundelse for, at han ikke mener, der skal rejses rigsretssag, for det er i og for sig klarlagt nu af dommerudvalget; men dér udtaler han, at han ikke mener, der overhovedet er begået noget, der er strafbart. Hvilken af disse to udtalelser — man henviser altså til dem begge — er det, folketinget skal tage til efterretning? Skulle man dog ikke være blevet stående ved den sidste, den, der er fremsat, efter at sagen var blevet så langt oplyst, som den nu er? Vil flertallet også henviser til den første erklæring fra rigsadvokaten, som han formentlig ikke selv mener kan være den endelige udtalelse? Man tager også den til efterretning.

Men det er muligt, at man slet ikke lægger noget i udtrykket: „tage til efterretning“. Hvad lægger man i dette udtryk? Betyder det, at man er enig i disse udtalelser, eller bare, at man har læst dem? Hvis det blot betyder, at man har læst dem, er det ganske enkelt, men så bør man sige det. Vi ved, at udtrykket „tage til efterretning“ er en vending, som anvendes, normalt i hvert fald, når man i og for sig bare kvitterer for modtagelsen af en eller anden besked; man tager de og de oplysninger til efterretning, men man hverken tilslutter sig dem eller tager afstand fra dem. Hvad betyder det nu, når flertallet vil tage disse udtalelser til efterretning? Betyder det bare, at flertallet har læst disse beretninger, eller betyder det, at man tilslutter sig dommerudvalgets konklusioner? Det er det, vi skal have opklaret. Hvis flertallet stemmer for dette dagsordensforslag, betyder det så, at man tilslutter sig dommerudvalgets konklusioner, også konklusionerne i den anden fra dommerudvalget foreliggende beretning? Jeg beder om, at dette for sagens skyld må blive præciseret her fra folketingets talerstol, inden vi går til afstemning.

Jeg indrømmer, at bemærkningen om at tage til efterretning i denne tekst til dagsordensforslag står underligt i modsætning til det følgende stykke, hvori man beklager, at Johannes Kjærboel ikke gav oplysning om sit kendskab til de vanskeligheder, der havde været forbundet med at fremskaffe kaptajnserklæringen af 11. marts, for Johannes Kjærboel har hele tiden sagt og siger også i den sidste dommerudvalgsberetning,